

vinsskatteforslag liggende, det kunde man meget godt forkaste; thi dersom man i Folketinget „stik mod mine Ønsker“, altsaa stik imod det ærede Medlems Ønsker, skulde komme til det Resultat, at man vilde kompensere en Del af Nedgangen paa Toldloven med en Brændevinsskat, kunde det ske i et Øjeblik. Det var altsaa den Gang stik imod det ærede Medlems Ønsker, at det skulde ske, altsaa selv mod Nedsættelser paa Toldloven, og overfor mig udtalte han ved den Lejlighed: „Ellers vil jeg blot sige, at naar jeg stemmer mod Brændevinsskatten her, er det soleklart for det ærede Medlem og ethvert Medlem af dette Ting, at det er, fordi jeg er en absolut Modstander af en hvilken som helst Brændevinsskat.“ — Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer kunne rime disse Udtalelser sammen. Jeg for mit Vedkommende kan i hvert Tilfælde ikke, og der forekommer mig at være Grund til at sige, at der har været nogen Uklarhed over det ærede Medlems og fleres Stilling til dette Punkt.

Jeg beklager i høj Grad den Situation, vi komme i ved Skattelovens Standsning, og jeg er ogsaa af den Opfattelse, at ved det Skridt, man i disse Dage har gjort i Folketinget, nemlig at nedsætte en parlamentarisk Kommission, der skal begynde Sagerne forfra, ville vi meget let fjerne os fra den Forhandlingsmaade, som vi efter fattig Evne — og i den senere Tid ganske vist med ringe Udbytte, tidligere med bedre — vare komne ind paa, den, der havde til Øjemed at bringe de to Ting nærmere sammen og til at samarbejde. Efter den Motivering — jeg har jo ikke set den i Tidenden, der foreligger den ikke endnu, men efter hvad jeg har læst om det i Bladene — efter den Motivering af denne parlamentariske Kommission, som blev fremsat i det andet Ting i Gaar, maa jeg antage, at der vil komme til at foreligge til Efteraaret et rent Partiforslag. Det er maaske et Forslag, som der kan tages mange Hør og Bravo paa ude omkring i Landet, det er der ingen Tvivl om, hvis Vælgerne ikke ere komne videre, men dersom man tror, at den Maade at tage Sagen paa skal føre til hurtig Gennemførelse af disse Skattereformer i en tilfredsstillende Skikkelse, saa tror jeg, at alle Erfaringer gennem en lang Aarrække tale i modsat Retning. Jeg tror ikke, det er Vejen.

Jeg har i Betænkningen udtalt, at jeg ikke kan stemme og ikke kan tilraade mine Meningsfæller at stemme for den foreslaaede Dagsorden. Det kunne vi ikke

gøre, for det første ganske simpelt af den Grund, at det Toldlovsforslag, som foreligger, er jo vort Forslag, det er det Forslag; vi den ene Gang efter den anden have vedkendt os, og selv om det som det Kompromisforslag, det er, ikke kan siges paa nær at tilfredsstille vore Ønsker med Hensyn til en gennemgribende Toldreform, indeholder det dog saa gode Ting, at jeg synes, vi kunne være tjente dermed. Vi kunne derfor ikke stemme for Dagsordenen, men jeg kan heller ikke gøre det af en anden Grund, og det er den, at ved den Afstemning afskæres Forhandlingerne og ingen af Parterne faar Lejlighed til at sige deres sidste Ord. Jeg har den Tillid til det høje Landstings Flertal, at naar det har sagt i sin Betænkning, at det er villigt til at gaa videre i Indrømmelser, saa er det ogsaa rigtigt. Jeg vilde derfor have ønsket — og jeg mener, at det havde været ønskeligt ogsaa fra alle Parter Side set, og særlig fra Landstingets Side set — at Landstingets Flertal havde faaet Lejlighed til virkelig at gøre sine Indrømmelser. Jeg kunde ogsaa have ønsket, at Flertallet i det andet Ting, for saa vidt disse Indrømmelser vare blevne gjorte og virkelig maatte siges at være tilstrækkelige, havde faaet Lejlighed til at foretage et endeligt Valg mellem den samlede Skattereform eller ingen Ting, hvis det havde kommet til at staa paa en 10—12 Øre paa Snapsen. Jeg tror, at disse Forhandlinger burde have været førte til Ende.

Nu sagde det ærede Medlem for 7de Kreds, at Folketinget kunde umulig stille sig anderledes, det vilde have været ganske uværdigt, hvis det ikke havde taget Brændevinsskatten frem til Forkastelse. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at da Spørgsmaalet om at standse Skattelovene kom frem — Forslaget til Beslutning om at standse Skattelovene, hvis man ikke hørte fra det andet Ting — udtalte mine Meningsfæller for deres Vedkommende Ønsket om, at vi maatte faa Toldloven at se. De udtalte ikke noget Ønske om Brændevinsskatten, fordi de havde paa Følelsen, ligesom ogsaa jeg og vistnok flere havde det paa Følelsen, at fik man endda Toldloven sendt herop, og Flertallet i det andet Ting nøjedes med at følge den Fremgangsmaade, det har fulgt i de senere Aar, og lod Brændevinsskatten ligge, til man fik at se, om der overhovedet blev Brug for den, og til man kunde afgøre, om man kunde enes om at bruge den, altsaa ikke afskar Muligheden for at bruge den — saa vilde det have været tilstrækkeligt til, at